

i en usforholdsmæssig Beføstning ved at leie Baad og deslige, men at det paa den anden Side var betænkeligt ikke at fastsætte nogen vis Tid, men lade det komme an paa Tilfældet at melde sig, naar Præsten kom til Anneret; thi det vilde da staae i det skjodesløse Lyendes Magt at unddrage sig fra Anmeldelse, da det kunde foregive, at det havde været uvidende om Præstens Ankomst til Anneret, og det vilde være vanskeligt, naar der var Tale om Ansvar for Forsømmelse i saa Henseende, at føre juridisk Beviis for, at det havde været vidende om Præstens Nærværelse i Anneret. Af disse Hensyn foreslog dette Mindretal, at det maatte have sit Forblivende ved Udkastet, nemlig, at Lyendet skulde være forpligtet til ogsaa i Anneret inden en vis Tid at anmelde sig. Denne Minoritets Anskuelse er tiltraadt af Ministeriet i det foreliggende Lovudkast, dog saaledes, at Ministeriet har fundet det billigt, at Tidsgrænsen udvides noget, idet det nu er foreslaaet, at Lyendet skal være forpligtet til at melde sig inden 4 Uger efter dets Ankomst til vedkommende Anneret. Det er i Lovudkastets Motiver udførligt anført, hvorledes Meget taler herfor. Foruden hvad jeg har tilladt mig at anføre, er det navnlig bemærket, at det egentlig kun kan siges at være meget besværligt at komme fra en D til en anden paa ganske enkelte saa Steder, hvortil endnu kommer, at Præsterne i Reglen ikke foretage nogen Omreise i Mai og November Maaned, og at der ikke kan være Noget til Hinder for, at de undlade at reise i disse to Maaned, naar de vide, at saadanne Lyendeanmeldelser forestaae, saa at Lyendet altsaa ikke udsættes for at komme til at reise forgæves. Udvalget har nu troet, at der var god Grund til at gaae ind paa dette Ministeriets Forslag, som det foreligger, men at paa den anden Side Lyendet heller ikke skulde anses ubeløst fra at kunne melde sig i Anneret, naar Præsten tilfældigvis var der, idet Udvalget har forudsat, at han kunde medtage sine Ministerialbøger og saaledes modtage Anmeldelsen, naar det var beqvemest for Lyendet, dog at dette ikke skulde være fritaget for at melde sig inden en vis Tid, nemlig de

foreslaede fire Uger. — Endelig har jeg endnu et Par Bemærkninger at gjøre med Hensyn til en Række af Paragrafer, hvori der er foreskrevet Regler for, hvad der skal iagttages med Hensyn til den Forligsmægling, der skal finde Sted i Lyendesager. Der er den Forskiel mellem Færøerne og det egentlige Danmark, at der for det egentlige Danmark ved Lyendeloven er indført et særegt Forligelsesinstitut. Dette har man ikke kunnet indføre paa Færøerne, men har henlagt Forligsmæglingen under de egentlige Forligelseskommissioner, hvoraf følger, at de Regler, der gjælde for disse sidstnævnte, ogsaa maatte finde Anvendelse her. Nu kunde det synes unødvendigt at specificere Reglerne derom i Loven; men, da denne skal være i Almuens Besiddelse, for at den kan have de Bestemmelser, hvorefter den skal rette sig i givet Tilfælde, ved Haanden, har man med Føie samlet alle hine Bestemmelser her, da det ikke er sagt, at Afgang til Kundskab om den almindelige Lovgivning om Forligelsesvæsenet staaer Enhver aaben.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

Lovudkastets*) Paragrafer vedtoges saaledes:

§ 1	eenstemmigt	med	35	St.
§ 2	—	—	34	—
§ 3	—	—	35	—
§ 4	—	—	34	—
§ 5	—	—	38	—
§ 6	—	—	35	—
§ 7	—	—	34	—
§ 8	—	—	34	—
§ 9	—	—	35	—
§ 10	—	—	34	—
§ 11	—	—	35	—
§ 12	—	—	31	—
§ 13	—	—	30	—
§ 14	—	—	32	—
§ 15	—	—	32	—
§ 16	—	—	32	—

*) Lovudkastet findes i Anhanget Sp. 163—183.